

MOKAUSI SAU IR LIETUVAI

MOKYMOSI SĖKMĖS ISTORIJS

Apie elektroninį leidinį „Mokausi sau ir Lietuvai“

Šis elektroninis leidinys yra Kauno rajono švietimo centro 2018 m. gegužės-gruodžio mėn. vykdyto projekto „**Sėkmingo mokymosi patirtys – Lietuvos ateičiai**“ dalis. Projektas buvo skirtas Kauno rajono suaugusiųjų nuolatinio mokymosi ir bendruomeniškumo skatinimui bei mokymosi visą gyvenimą idėjos sklaidai.

Projekto metu įgyvendintos 3 pagrindinės veiklos:

- Suorganizuotas konkurso „Mokausi sau ir Lietuvai“, siekiant surinkti pavienių asmenų arba bendruomenių mokymosi sėkmės istorijas;
- Sėkmingų mokymosi patirčių rinkinio – elektroninio leidinio parengimas ir publikavimas Kauno rajono švietimo centro internetinėje svetainėje;
- Projekto baigiamasis renginys rajono suaugusiesiems ir bendruomenių nariams „Mokomės sau ir Lietuvos ateičiai“, skirtas Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmečio paminėjimui.

Projekto įgyvendinimą dalinai finansavo Kauno rajono savivaldybė.

El. leidinyje pateiktos mokymosi sėkmės istorijos, kurios, tikimės, skaitytojui padės suprasti, kad mokymasis – tai nuolat vykstantis procesas, kartais planuojamas nuo pat vaikystės (Laimutės, Astos istorijos), o kartais – lyg vykstantis visai atsitiktinai, atsidūrus tam tikroje gyvenimo situacijoje ar sutikus mokytis įkvėpusius žmones (Linos, Audronės ir Dangiros istorijos).

Įdomaus ir įkvėpiančio skaitymo!

Tikiu mokymosi nauda

Lina, 40 m.

Garliava

Mano vardas Lina. Esu lietuvė, gimiau ir augau Anykščių rajone. Būdama 15 metų, baigiau 9 klases, įgijau pagrindinį išsilavinimą ir išvykau į Vilnių mokytis siuvėjos amato. Tėvai mokytis išleido tik su sąlyga, kad kartu su specialybe įgysiu ir vidurinį išsilavinimą. Deja, Vilniuje nepritapau, jaučiausi svetima ir labai ilgėjausi savo artimųjų, tad po mėnesio studijas mečiau. Spalio mėnesį persikėliau mokytis į Kauną, kur studijavo mano pusseserės, išimties tvarka buvau priimta į vieną iš profesinių mokyklų, kur tęsiau siuvėjos mokslus. Tik vėliau suvokiau, kad tai kitokio profilio mokykla ir vidurinio išsilavinimo aš čia neįgysiu. Tačiau studijos man patiko, susiradau draugų, šalia buvo šeima, taigi vidurinis išsilavinimas nebeatrodė toks svarbus. Sėkmingai baigusi studijas, susiradau darbą siuvykloje, susipažinau su būsimu vyru, ištekėjau, susilaukiau vaikų. Keletą metų nedirbau, buvau tiesiog namų šeimininkė, auginau dukras ir džiaugiausi gyvenimu. Viskas lyg ir buvo puiku, tačiau nuolat jaučiau žinių stygių, todėl pradėjau skaityti knygas, lankyti įvairius seminarus. Kartą mano draugė Kristina, kuri tuo metu ieškojo darbo, pasiguodė, kad kur tik besikreiptų, visur reikalauja vidurinį išsilavinimą liudijančio dokumento. Ji pasiūlė man kartu su ja lankyti pamokas vakarinėje suaugusiųjų mokykloje. Iš pradžių atsisakiau, nes tuo metu man tai nebuvo aktualu – auginau dukrytę, dirbau siuvykloje, lyg ir viskas gerai, nors monotoniškas siuvėjos darbas jau buvo pabodęs. Tačiau šiek tiek pasvarsčiusi, supratau, kad draugės kvietimas mokytis – tai galimybė kažką keiti savo gyvenime, juk visada kompleksavau dėl to, kad nesu baigusi vidurinės mokyklos, niekam apie tai nesakiau, nes buvo gėda, o didesnėje kompanijoje vengdavau kalbėti, nes bijojau, kad visi iš karto supras, kad aš „beraštė“.

Mokytis nebuvo lengva, reikėjo daug ką prisiminti, juk vidurinis išsilavinimas viską apima – reikia mokytis ir matematikos, ir lietuvių, ir geografijos. O suaugusiam žmogui ne visi dalykai jau yra įdomūs ir aktualūs, tačiau būdamas vyresnio amžiaus jau pats žinai, kurių dalykų tau

reikia, ar kurie tau yra įdomūs, tai į vienus dalykus kreipi daugiau dėmesio, į kitus – mažiau, nebe taip jaudiniesi dėl pažymių. Visai kiti prioritetai. Vaikai dažnai mokosi dėl tėvų, o suaugusieji patys nusprendžia, kas jiems gyvenime yra reikalinga ir svarbu.

Vyras iš pradžių gana skeptiškai vertino šį mano sprendimą – „ar tikrai tau to reikia ir kam?“. Aš tuo metu jau auginau savo antrą dukrą, vyras jaudinosi, kaip man pavyks suderinti darbą, mokslą ir šeimos gyvenimą. Bet priėmus sprendimą mokytis, vyras labai padėjo: kai reikėdavo vakarais eiti į pamokas, vyras grįžęs po darbo prižiūrėdavo vaikus, ruošdavo vakarienę. Todėl viską pavyko suderinti. Be to, vakarinėje mokykloje mokėsi jau suaugę žmonės, dirbo supratingi mokytojai, tad visada būdavo galima susitarti su mokytojais, jei negalėdavai ateiti į pamoką, duodavo papildomos veiklos, ką galėdavai padaryti namie ir pan. Tai buvo jau ne tas griežtas, „mokyklinis“, o tikras suaugusiųjų mokymasis, kai atsižvelgiama į mūsų poreikius ir galimybes, kai mokytojai su mumis bendrauja kaip su lygiaverčiais partneriais, yra nuoširdūs ir supratingi. O ir aš pati vyresniame amžiuje jau į viską kitaip žiūrėjau į mokymąsi – mokiausi, nes man to reikėjo. Mūsų grupėje buvo ir vyresnio amžiaus mokinių, ir jaunų, kurie savo laiku nenorėjo ar dėl kažkokių priežasčių negalėjo baigti vidurinės mokyklos kartu su kitais. Buvo ir tokių, kurie jau gyvenime daug matę, turintys įvairios darbinės patirties, bet sugalvojo ir nusprendė kažko siekti toliau. Ir mes visi puikiai sutarėm, visi ejom bendro tikslo link. Iki pat šiol puikiai sutariu ir bendrauju su buvusiais bendraklasiais bei mokytojais.

Tiesa, giminėj buvo visokių atsiliepimų, dauguma mano noro mokytis nepalaikė ir nesuprato, sakė „Turi šeimą, vyrą, vaikus, o sugalvojai mokytis ir dar vidurinėje!“. Aš niekam nesiaiškinau, baigiau mokyklą, sėkmingai išlaikiau baigiamuosius egzaminus ir labai tuo džiaugiuosi. Šiandien jau drąsiai apie tai kalbu ir visiems sakau, kad reikia mokytis. Ir nėra ko slėpti, gėdytis, kaip tik reikia tuo didžiutis – nesvarbu, kaip ir kur tu mokaisi – universitete, mokykloje, kolegijoje ar lankai saviugdų kursus ar seminarus.

Šiandien nuosekliai nesimokau, retkarčiais dalyvauju seminare ar paskaitoje, kuriuos organizuoja biblioteka ar bendruomenės centras. Tiesa, prieš pusmetį mano draugė pasiūlė keisti profesiją – lankyti finansinės apskaitos kursus ir tapti buhalterė. Tačiau tuo metu turėjau daug darbo ir nebūčiau galėjusi suderinti mokymosi su darbu, todėl atsisakiau. Dabar gailiuosi. Nors, tiesą sakant, ir dabar nemanau, kad man vėlu mokytis ir tikiu, kad kada nors dar mokysiuos. Mokytis mane labiausiai skatina jau minėta draugė Kristina, kuri mokslo dėka yra daug pasiekusi profesinėje veikloje ir gyvenime. Ji man – geriausias pavyzdys.

Visus, o ypač tuos, kurie neturi vidurinio išsilavinimo, noriu padrąsinti – mokytis niekada nevēlu, nesvarbu, ar tau 18 m. ir tu ruošiesi studijuoti universitete, ar tau 40 m. ir tu nusprendi mokytis vidurinėje, o gal profesinėje mokykloje. Iš tiesų, ne visada gal reikia net ir vidurinio išsilavinimo, bet galima tiesiog tobulėti tam tikroje srityje – matematikos, užsienio kalbų, kompiuterinio raštingumo ir kt. Esu įsitikinusi, kad išsimokslinęs žmogus yra sėkmingesnis gyvenime. Todėl visiems linkiu – nenustokite mokytis!

Mama, tu esi šaunuolė!

Audronė, 38 m.

Garliava

„Mama, tu – šaunuolė!“, – išgirstu kaskart, kai pademonstruoju vaikams, ko išmokau kompiuterinių kursų metu. Tada labai savimi didžiuojuosi ir džiaugiuosi, kad nepasidaviau abejonėms, ar tikrai man reikalingi šie kursai.

Esu Audronė, keturių vaikų mama, jau 10 m. gyvenu Garliavoje. Aš mokausi, nes noriu neatsilikti nuo savo vaikų. Einu mokytis, kai tik sulaukiu pasiūlymo, nes mėgstu save išbandyti, o ir dukroms noriu duoti pavyzdį: „Neišbandysi – nežinosi, o po to verksi“. Šiandien man labai praverčia tai, ko išmokau per visus lankytus kursus ir seminarus.

Šiuo metu nedirbu, nes mano 3 m. amžiaus sūnus turi negalią ir dažnai serga. Pavasarį socialinė darbuotoja, prižiūrinti mūsų šeimą, pasiūlė man dalyvauti Socialinių paslaugų centro organizuojamuose projekto „*Darbas – mano sėkmės garantas*“ mokymuose. Mus moko dirbi kompiuteriu, anglų kalbos ir specialybės. Svajoju įgyti slaugytojos kvalifikaciją ir, jei tik leis sūnaus sveikata, ieškosiu darbo. Iš pradžių abejočiau, ar verta lankyti kursus, ypač nenorėjau mokytis anglų kalbos, ji man atrodė labai sunki. Tačiau socialinė darbuotoja buvo atkakli, sakė: „Pabandyk, jei ne dėl savęs, tai dėl vaikų“. Tai privertė susimąstyti. Dabar jau šeštokė dukra, kuri mokosi gimnazijoje, turėjo problemų su anglų kalba, nedarė namų darbų, tad pažymiai buvo prasti – ketvertai, penketai. Aš negalėjau jau padėti, nes mokykloje pati mokiausi vokiečių k., o anglų kalbos neturiu net pagrindų. Pagalvojau, kad po metų ir mano mažoji pradės mokykloje mokytis anglų kalbos. O kas jai padės? Tiesa, kartais mažosioms dukroms ruošti pamokas padeda vyresnioji dukra, bet ji šiuo metu studijuoja, tad ne visada gali pagelbėti. Tai vyresnioji dukra galutinai ir įtikino mane mokytis, sakė: „Nebijok, mama. Tu tikrai viską gali.“ Todėl apsisprendžiau mokytis ir tikrai ne dėl to, kad man reikėtų pažymėjimo, o dėl to, kad išmokčiau. Mokykloje nebuvau stropi mokinė, mokslai nelabai sekėsi, tiesą sakant, ir motyvacijos

neturėjau. Bet vėliau supratau, kad be mokymosi aš nieko nepasieksiu. Iš pradžių mokytis buvo sunku, bet aš nepasidaviau, kiekvieną dieną dariau namų darbus, jei kas buvo neaišku, klausiau dėstytojos. Šiandien vis dar sunku kalbėti angliškai, bet dukrai jau galiu padėti ir tekstą išversti, ir sakinius rašyti. Labai savimi didžiuojuosi, o vaikams smagu, kad aš jiems galiu padėti ir patarti. Mano dukros anglų kalbos rezultatai pagerėjo, abi džiaugiamės pagerėjusiais pažymiais!

Esu dalyvavusi *Efektivos tėvystės* ir *Gyvenimo įgūdžių* mokymuose. Man reikėjo juos lankyti, nes viena auginu keturis vaikus. Visi mokymai buvo man naudingi ir pravertė gyvenime. Gavau daug psichologijos žinių, kurios padėjo man suprasti, kad vaikai – tai mažos asmenybės, su savo norais ir poreikiais. Ir nors ne visada reikia tenkinti vaikų užgaidas, bet kartais atsižvelgti į jų norus būtina. Iki tol vaikams buvau labai griežta, atrodė, kad viskas turi būti taip, kaip aš noriu. O vaikai yra vaikai, juos auginant reikia kantrybės turėti. Nuo pat mažens savo vaikus mokiau būti savarankiškais. Mano mergaitės (12 ir 7 metų) moka ir valgyti pasidaryti ir, esant būtinybei, keletą valandų broliuką gali prižiūrėti. Man būna paskaitos, kartais jos užsitęsia, vėliau grįžtu namo nei planuota, bet man ramu, nes žinau, kad vaikai nebus alkani, jie dar ir man palieka porciją vakarienei 😊

Kursai, kuriuos šiuo metu lankau, vyksta Garliavoje, prasidėjo balandžio mėnesį, o man dar mažąjį sūnelį tuo metu reikėjo vežioti į reabilitaciją, taigi reikėjo viską labai gerai planuoti. Kadangi mergaitės po pamokų lanko vaikų dienos centrą, tai po pietų turiu visas galimybes mokytis. Namuose kompiuterio neturim, tai darbo kompiuteriu įgūdžius tobulinu Garliavos bibliotekoje. Kai grįžtu iš mokymų, dukros visada paklausia, ko tą dieną išmokau, ar man viskas buvo aišku. Jei ne, kita dieną kartu su vaikais einu į bibliotekos kompiuterių klasę, kur vaikai man padeda, pamoko, parodo. Ir man negėda naudotis jų pagalba, juk su anglų kalba aš dukrai padedu 😊 Pastebėjau, kad mano pagalba mokantis anglų kalbos dukrai suteikė daugiau pasitikėjimo savo jėgomis, ji sulaukia daugiau pagyrimų ir palaikymo iš mokytojos.

Ko dar išmokau mokymų metu? Išmokau suplanuoti savo dieną. Kiti kurso dalyviai namų nedarbo, sako, kad neturi laiko. Bet aš į juos nesilygiuoju ir namų darbus darau, nors kartais tenka ir ilgiau prie sąsiuvinio pavakaroti. Kodėl taip darau? Nes auginu vaikus, noriu jiems būti pavyzdys ir parodyti, kad labai norint ir įdedant šiek tiek pastangų daug galima pasiekti. Vaikai yra mano didžiausi įkvėpėjai. Savo vidurinei dukrai negalėjau nuo pat pradžių padėti, bet mažajai, kuri nuo rugsėjo pradės mokytis anglų kalbos, jau galėsiu pagelbėti. Jaučiu atsakomybę. Vakaraus turime tradiciją skaityti knygas, to išmokau iš savo mamos. Nors pati skaitau nedaug, bet vaikus skatinu tai daryti. Matau, kiek džiaugsmo jiems teikia kas vakarą skaitomos pasakos, džiaugiuosi, kad abi dukros lankosi bibliotekoje ir kas savaitę parsineša knygų į namus.

Vienuose ir kursų išmokau, kaip taupyti, kaip planuoti savo pajamas ir išlaidas. Manęs mama to nemokė, taigi kartais turėdavau problemų, ir mėnesio pabaigoje pritrūkdavau pinigų net vaikų vaistams, tad tekdavo skolintis iš pažįstamų. Bet dabar viskas kitaip. Iš pradžių dalyvaujant mokymuose, dažnai piktindavausi lektorių pasiūlytomis problemų sprendimo priemonėmis, taupymo būdais, sakydavai: „Kam man to reikia? Aš taip nedarysiu, gyvensiu, kaip esu pratusi.“ Bet kai susiduriu su problema, pradedu nejučiomis taikyti mokymuose girdėtas priemones. Dabar mėnesio pabaigoje man pavyksta net sutaupyti pinigų, kuriuos dedu į taupyklę – nežinai, kada gali prireikti. Vaikai tai mato, ir taip pat mokosi taupyti – per mano gimtadienį nupirko dovaną už savo sutaupytus pinigus – savaitinius dienpinigius. Dabar dalyvaudama mokymuose galvoju – „O! Ir vėl naujas dalykas! Reikės išbandyti, gal bus naudinga“.

Linkiu visiems nebijoti mokytis, būti atviriems naujoms patirtims ir idėjoms. Mokykitės dėl savęs ir savo vaikų!

Mokymasis – mano gyvenimas

Laimutė, 49 m., Vilkija

Esu labai laimingas žmogus, nes visą gyvenimą dirbau mylimą darbą. Dar 1978 m. baigiau Vilniaus universitetą ir įgijau bibliotekininkės specialybę. Iki šiol prisimenu tuometinės VU Bibliotekininkystės katedros vedėjos Genovaitės Ragotienės palinkėjimą visą gyvenimą išlikti bibliotekininke. Šis palinkėjimas išsipildė su kaupu – ilgus metus dirbau bibliotekoje, namie taip pat turiu sukaupusi nemažą biblioteką, o mano vaikai, anūkai bei pažįstami, jei prireikia kokios knygos ar patarimo, ką vertėtų perskaityti, pagalbos pirmiausia kreipiasi į mane.

Kas man yra mokymasis? Pirmiausia, tai – savęs įprasminimas, gyvenimo variklis, kuris, meldžiu Dievą, niekada nesugestų. Mes, moterys, labai dažnai pasiaukojam dėl vaikų, kaip sakoma, gyvenam dėl jų. Aš taip pat linkiu savo vaikams pačių geriausių dalykų. Kadangi mano mamytė sirgo Alzheimerio liga, aš ją prižiūrėjau. Tai buvo skaudi patirtis, kurios niekam nelinkėčiau. Norėdama išvengti šios ligos (ar bent jau atitolinti ją) ir nebūti našta savo vaikams, stengiuosi išlikti aktyvi, mokausi (esu Trečiojo amžiaus universiteto studentė), dalyvauju įvairiuose renginiuose, protmūšiuose, konkursuose – budrinu smegenis kiek tik tai įmanoma ☺.

Mano tėveliai, nors ir nebaigę aukštųjų mokslų, buvo išsilavinę žmonės: mama mokėsi žemės ūkio mokykloje, turėjo bibliotekininkės išsilavinimą, namie buvo daug knygų. Taip pat tėveliai gyveno aktyvų socialinį gyvenimą, bendravo su kaimynais, domėjosi kultūra, dažnai važiuodavom į kitus miestus „pasižmonėti“, eidavom į mišką tyrinėti gamtos pasaulio. Augom, jei taip galima sakyti, mokymosi kultūroje. Už savo gyvenimo pasiekimus, už tai, kokia esu šiandien, ypatingai esu dėkinga savo mamai, kuri sakydavo: „Vaikai, jūs privalote mus pranokti. Būtų gerai, jei pranoktumėte ne tik sveikata, gerumu, nuoširdumu, bet ir išsilavinimu“. Šį požiūrį – išsilavinimas yra vertybė – perdaviau ir savo vaikams, tad šiandien labai didžiuojuosi savo vaikais ir anūkais, kurie šitą požiūrį perėmė ir mokymąsi laiko natūralia savo gyvenimo dalimi.

25 m. dirbau Vytauto Didžiojo universitete, mane nuolat supo jauni žmonės, studentai, todėl negalėjau stovėti vietoje, stengiausi būti pasitempusi, įvaldžiau naujas technologijas, kad su jaunimu galėčiau bendrauti jiems priimtinais būdais ir priemonėmis. Su anūkais bendraujame per *Viber* programėlę, per *Skype*, per socialinius tinklus.

Išėjusi į pensiją, neužsidariau namuose, atsiradus daugiau laisvo laiko galiu dalyvauti įvairiuose renginiuose, kurie vyksta dienos metu. Keletą kartų per savaitę, su kaimynėmis, draugėmis, o kartais ir viena važiuoju į Kauną, apsilankau parodose, knygų pristatymuose, dalyvauju ekskursijose. Taip pat aktyviai dalyvauju TAU veiklose, lankau paskaitas, viskas man įdomu ir aktualu.

Visada mokiausi ir mokausi iš tų, kurie man patinka, kuriais noriu sekti, į kuriuos noriu būti panaši. Prieš eidama į paskaitas kartais net pasiruošiu, pasiskaitau, kad su lektoriumi galėčiau daugiau padiskutuoti vienu ar kitų klausimu. Kartais būna, galvoju: „Lektorius žinomas, tema girdėta, gal neisiu į paskaitą“, bet ... nueinu ir vėl išgirstu kažką naujo. Esu atvira naujoms patirtims – mokytis galima bet kurioje situacijoje.

Dalyvauju įvairiuose protų mūšiuose ir net įkalbinu kaimynus juose dalyvauti. 2013 m. pirmą kartą dalyvavau respublikiniame dailyraščio (kaligrafinio rašymo) konkurse ir jį laimėjau. Mano galvoje vis dar nemažai kūrybinio parako: kai 2017 m. sudalyvavau Kauno rajono Trečiojo amžiaus universiteto himno sukūrimo konkurse, supratau, kad galiu kurti poeziją. Tai man taip patinka!

Turiu dar vieną įdomų pomėgį – skaitydama spaudą, žiūrėdama televiziją, renku ir į sąsiuvinį užrašinėju įdomias mintis, juokingus posakius. Jau penkis sąsiuvinius prirašiau ir pavadinau juos „Pirmoji pagalba pristigus minčių“. Dažnai juos pavartau, kai rengiu sveikinimus, kalbas ar tiesiog tada, kai nėra nuotaikos.

Išėjusi į pensiją prisiminiau dar vieną savo pomėgį – keliauti. Kažkada labai kompleksavau, kad negaliu viena keliauti į užsienį, nes nemoku anglų kalbos, tad visada turiu prie ko nors derintis, su kuo nors tartis. Taigi,

pradėjau mokytis anglų kalbos. Ir štai jau keli metai pati viena skrendu į užsienį, nebebijau paprašyti pagalbos, nors, žinoma, mažą žodyną visada turiu su savimi 😊

Šiandien drąsiai galiu teigti, kad išėjimas į pensiją – tai lyg savęs prikėlimas naujam gyvenimui, tik reikia nebijoti, būti optimistu ir nestabdyti savęs pasakymais „aš jau senas, jau negaliu...“. Mokykimės, būkim atviri naujoms patirtims ir niekada nepasensim!

Mokymasis – mano gyvenimo esmė ir profesinės veiklos sėkmės garantas

Asta, Garliava

Esu Asta, socialinių mokslų srities, Edukologijos krypties mokslų daktarė, tarptautinių ir Lietuvos mokslinių konferencijų dalyvė; tarpdisciplininių mokslinių tyrimų ir straipsnių autorė, Kauno miesto, Kauno rajono, ir kitų Lietuvos pedagogų kvalifikacijos centrų lektorė, Kauno technologijos Vaikų universiteto lektorė, muzikos pedagogė - metodininkė, ikimokyklinių ir priešmokyklinių įstaigų muzikos festivalio Kaune „Pavasario dainų pynė“ iniciatorė ir organizatorė.

Savo mokslinį kelią muzikos didaktikos ir edukologijos srityje pradėjau studijuodama LMTA Kauno fakultete, Muzikos didaktikos ir chorinio dirigavimo katedroje (2001-2005 m.). Buvau aktyvi studentė, mane domino daug dalykų, norėjau viską sužinoti ir visur dalyvauti. Studijuodama LMTA Kaune, dalyvavau konkurse „Jaunasis muzikos mokytojas“ ir laimėjo I vietą - Publikos įvertinimo diplomą bei II vietą – Komisijos įvertinimo diplomą (2005 m.). Įgijusi muzikos bakalauro diplomą ir muzikos mokytojo kvalifikaciją, vėliau magistrantūros (2005-2007m) bei doktorantūros (2007-2012m.) studijas tęsiau KTU Edukologijos institute.

2007 m. už magistro darbą „Choro vadovo veiklos edukaciniai ypatumai“ (kartu su bendraautore Indre Jučaitė) (darbo vadovė prof. habil. dr. P. Jucevičienė) gavau Lietuvos Mokslo Tarybos apdovanojimą - Pagyrimo raštą. Magistro darbo įvertinimas Lietuvos mokslų akademijoje paskatino mane tęsti pradėtus tyrimus apie choro vadovo veiklą ir besimokančią organizaciją doktorantūroje Kauno technologijos universitete. Studijuodama doktorantūroje KTU edukologijos institute (2008-2010), dirbau asistente magistrantūros studijų modulyje „Mokymasis informacinėje ir žinių visuomenėje“, o 2012 m. apsigyniau disertaciją tema „Choro vadovo edukacinės veiklos įtaka chore vykstantiems mokymosi procesams“.

Nuo 2014 m. esu kviečiama kaip lektorė neformaliai KTU Edukologijos instituto švietimo vadybos magistrantūros studentams skaityti paskaitą apie besimokančią organizaciją tema „Muzikos organizacija kaip besimokanti organizacija“. Su kiekvienais metais mano mokslinių interesų sritys vis plečiasi: mokymasis informacinėje ir žinių visuomenėje; mokymosi procesai (inovaciniai, lyderystės, įgalinimo, interpretaciniai, kūrybiniai procesai; komunikaciniai procesai ir kt.); ugdymo/si procesai; besimokanti ir edukacinė organizacija; muzikos/meno organizacija, choras/choristai bei kt.

Šiuo metu dirbu pedagoginę darbą su ikimokyklinio ir priešmokyklinio amžiaus vaikais Kaune; vykdu tarptautinius projektus (E-twining, Comenius), rengiu kvalifikacijos tobulinimo programas ikimokyklinio/priešmokyklinio ugdymo pedagogams, pradinio ugdymo muzikos pedagogams, chorų bei ansamblių vadovams, švietimo vadybininkams įvairiomis tarpdisciplininėmis temomis bei veda seminarus Kauno rajono švietimo centre, Kauno pedagogų kvalifikacijos kėlimo centre, „Šviesos“ leidyklos centre bei visoje Lietuvoje, taip pat neformaliai konsultuoja ikimokyklinio/priešmokyklinio ugdymo pedagogus bei vadovus, muzikos, šokio, dailės, teatro pedagogus. Esu parengusi bei įgyvendinusi daugiau nei 30 kvalifikacinių programų ir tuo labai didžiuojuosi.

Būdama lektorė, turiu nuolat atnaujinti žinias, „pasitempti“, kad galėčiau būti pavyzdys savo klausytojams, kad įkvėpčiau juos pokyčiams ir atverčiau jiems naujus pažinimo horizontus.

Ilgas, nuolatinis, sistemingas formalus ir neformalus mokymasis, kurį tęsiu ir dabar (esu aktyvi neformalaus mokymosi seminarų, paskaitų bei kursų dalyvė) įgalino mane tapti plataus profilio lektore bei įkvėpti mokyti studentus, pedagogus, švietimo vadovus. Už indėlį į suaugusiųjų mokymąsi 2016 m. Kaune buvau pripažinta „Geriausia Metų švietėja - 2016“. Tapusi Kauno Metų švietėjų Klubo nare, nuo 2016 metų išsipareigojau kiekvienais metais pravesti neformalią paskaitą pedagogams aktualia tema. Taigi, jau 2017 m. dalyvavau renginyje Kaune „Moderni mokykla - 2017“ ir vedžiau

neformalų seminarą tema „Kaip ugdyti muzikinį ir emocinį intelektą 1-4 klasėse naudojant K. Malbert e-muzikos kolekciją“.

Nuo 2017 m. bendradarbiauju su VDU Edukologijos akademijos Vilniuje Profesinių kompetencijų tobulinimo institutu ir vedu seminarus ikimokyklinio/priešmokyklinio ugdymo vadovams pedagogų veiklos vertinimo ir kvalifikacijos tobulinimo/si temomis.

Stengiuosi neatsilikti nuo naujovių, tad kurdamą partnerystės ir bendradarbiavimo ryšius bei siekdama kuo labiau skatinti suaugusiuosius mokytis visą gyvenimą, esu aktyvi socialinių tinklų (Facebook, LinkedIn) dalyvė, kur nuolat skelbiu naudingą informaciją ir dalinuosi įkvepiančiomis istorijomis.